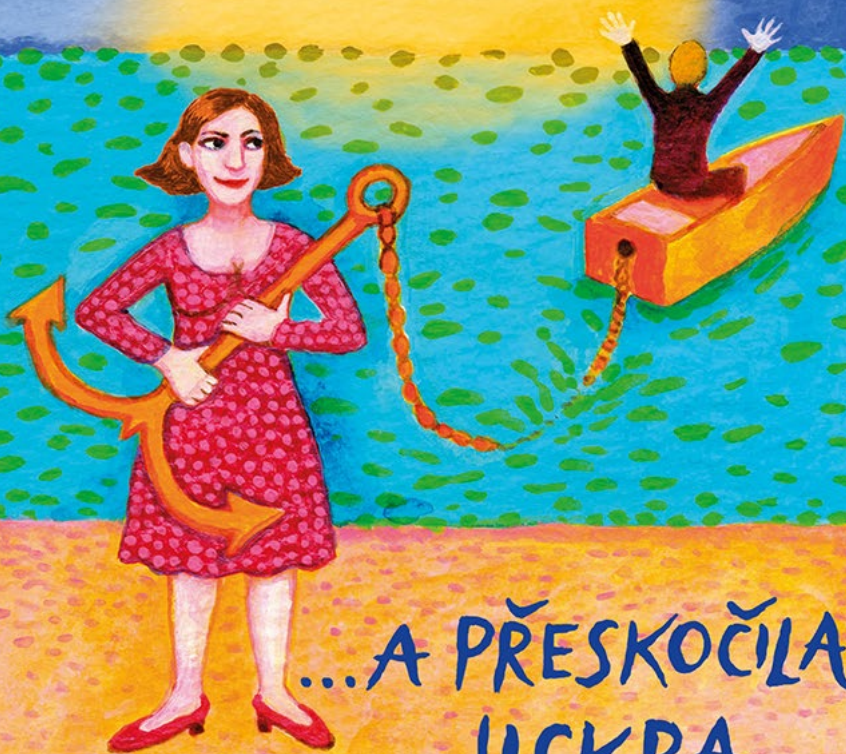

HALINA PAWLOWSKÁ

....A PŘESKOČILA
JISKRA

motto

...a přeskočila jiskra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská
...a přeskočila jiskra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HALINA
PAWLOWSKA'

...A PŘESKOČILA
JISKRA

motto

Jak přežít s rodiči v jednom bytě

Maminka mé kamarádky Veroniky byla hypochondr-diktátor. Když jí bylo padesát, tak se Veronika rozhodla, že dá matce konečně otevřeně najevo své city. Vystála dvouhodinovou frontu a koupila speciální „lékovku“. Krabičku, kde bylo sedm přihrádek na prášek pro každý den. Veronika na neděli matce připravila velkou ampuli strychninu. K tomu jí dala papírek s textem: „*Spi sladce!*“

My jsme s tatínkem a maminkou do mých deseti let bydleli v garsonce. Pak jsme si výrazně polepšili do jedna plus jedna. Pak jsem si tam přivedla manžela, a když se nám narodila dcera a dostala jsem honorář za svůj první film, přestěhovali jsme se do dva plus jedna. Pak přišel syn a pak byt, kde máme každý svůj pokoj. (A kde je s námi ještě želva, jezevčík, králík a krysa.) Troufám si říct, že jsem svým způsobem odborník na

společný byt. Sama doma jsem totiž byla jen jednou. To mi bylo pět a otec s matkou vyšli na chodbu, aby zkusili, zda jsem natolik chytrá, abych neotevřela vrahům. Otec tehdy měnil hlas. Předstíral, že je „strýček“, který mi nese čokoládové ježky. Dělal, že je Ježíšek s kořátkem. Neotevřela jsem mu. Neotevřela jsem, ani když chtěla otevřít i má maminka. Neotevřela jsem, ani když oba mí rodiče žadonili, abych je už konečně pustila, že si nemohou odemknout, protože si doma nechali klíče. Dveře od našeho bytu musel nakonec vypáčit domovník Lapaur a mí rodiče se rozhodli, že mi budou navždy dělat společnost. Mohu vám proto sdělit pár poznatků, se kterými musíte ve společném bytě počítat. A počítat musíte s tím, že každý váš den začne bojem o koupelnu!

V domácnosti, kde bydlí dvě až tři generace, má koupelna totiž stejný význam jako za války továrna na munici. Každý se chová v duchu Sellersovy básně. Každý chce být uvnitř první, urvat všechnu horkou vodu a nalít do ní všechno, co se dá. Po nás potopa. Vždycky jsem se fascinovaně dívala na koupelny svých přítelkyň, které se osamostatnily, měly ručníky v pastelových tónech, které jim ladily s kachlíčky, a vanu jim zdobily pěny, šampony a krémy. Naši vanu vždycky zdobily tatínkovy staré

rozježené (vypadaly podrážděně) zubní kartáčky, staré houby zmačkané do ruličky, vazelína a špalky kamence na zastavení krve. V naší koupelně nikdy nevoněla levandulová sůl, u nás vždycky všechno přebije pitralon a občas z dosahu dětí odstraňuji mističky s babiččíným peroxidem. Skoro denně tahám flašky s gely, laky, esencemi, koupelovými oleji a mléky. Denně ráno stepuji přede dveřmi, za kterými je můj tatínek, můj syn, můj manžel, má dcera, má matka. Tuhle vyšel z koupelnových dveří asi osmdesátiletý tatínkův bratranec. Prudce voněl konvalinkami a na čele měl třpytivé hvězdičky. Stařík si totiž do vany nasypal celou krabičku „zlaté novinky od Diora“!

Jednou jsem šla ke kamarádce na návštěvu. Měla jsem dělat se starým pánem (bylo mu asi devadesát dva let) rozhovor do časopisu. Byla jsem pro něj zcela neznámá novinářka. Cizí žena. Kamarádčin otec mi hned ve dveřích řekl: „To musíte vidět!“ a okamžitě mne vedl do prvního patra. Tam otevřel dveře a řekl: „Tohle je pokoj mého syna Tomáše! To je, co? Že jste ještě nikdy neviděla takový bordel?!“

Když bydlíte s tatínkem, maminkou, manželem a svými dětmi, tak je často problém, když chcete použít telefon!

Pořídila jsem si záznamník, ale můj tatínek se k němu pořád vrhal a přes můj hlas, který říkal, že nikdo není doma, řval: „Ale já jsem doma, co chcete! Mluvte!“ Až jsme stroj (i já) pochopily marnost svého úsilí a zkolabovaly jsme.

Moje maminka si zase pořád plete přenosné telefonní sluchátko s ovladačem na televizi a přepíná tak, že se k nám nikdo nedovolá. Dcera nosí telefon neustále při sobě a zamyká se s ním na záchodě. My pak sice neslyšíme, co vrká do sluchátka, ale světlíkem to slyší celý dům. Můj muž telefon vždycky odloží někam tak rafinovaně, že k nám pak musím telefonovat mobilem, abych zjistila, kde to zvoní. A když si nevšímám syna, tak se s telefonem schová a je dvanáct hodin nonstop napojený na internet. Když k nám někdo volá, tak je většinou nadšen, protože každý, kdo telefon zvedne, je ochotný a vstřícný. Nikdo mi pak nevěří, že vzkaz, který jsem doma dostala, zněl: „Někdo někdy volal, že máš někam jet a že jde o život!“

Já se musím nejméně ovládat, když hledám své věci. Maminka totiž uklízí všechno, co je v dosahu, a uklízí metodou „aby to nebylo vidět“. Většinou tak uklízí oblečení. Dcera, já, syn i muž chodíme většinou v černém. Pro matku jsou to všechno „černé hadry“. Stejně (!) černé hadry!

Když se chystáme ven, tak musíme mít asi tak hodinu náskok, ve kterém absolvujeme takový ten druh hry, která se hraje na letních táborech: „honba za pokladem“ – nebo tak nějak. Černý hadr – třeba moje vesta za šest tisíc – může být totiž uklizen u dcery mezi ponožkami, u syna v prádle, u manžela v tričkách, u dědy mezi ná-
tělníky. Tuhle jsem nemohla najít své džíny. Pomáhala mi hledat i má kamarádka. Braly jsme to systematicky. Neustále jsme napadaly maminku, aby si vzpomněla (!) kam mohla džíny dát. Maminka si nevzpomínala. Tvrdila, že nic neuklízela, a že když nemohu své džíny najít, asi jsem v nich vůbec nepřišla domů! Nakonec jsme kalhoty objevily ve špajzu. Když jsme konečně chtěly odejít, tak se má přítelkyně vyděsila: „Proboha! Kde je moje černé sako?!“ Už se nikdy nenašlo.

Pro velkou rodinu je typické, že: je tam dominantní dědeček, je tam temperamentní maminka, je tam žárlivý manžel, jsou tam agresivní děti, a když se něco nepovede, můžete za to VY!

Můj tatínek byl vždycky (a je!) poměrně zvláštní, protože si myslí, že všichni máme zálsk na jeho jídlo. Nejdřív si proto pořídil vlastní lednici. Pak si na ni pořídil řetěz se zámkem. Pak jednou nechal zámek odemčený a já jsem mu

v nestřežené chvíli stačila z ledničky vytáhnout kelímky se saláty, kterým prošla lhůta už loni. Můj tatínek má taky tajnou skrýš. V té má „lahůdky“. Můj tatínek je nesmírně štědrý, a když si to někdo zaslouží, tak lahůdku dostane. Lahůdky jsou ukryty ve štěrbině, kterou tvoří desky našeho rozkládacího jídelního stolu. Tatínek někdy za lahůdky považuje i potraviny, které jsem přinesla na víkend celé rodině. Tuhle jsem utratila asi dva tisíce, a když jsem přišla z představení, tak na mne v naší lednici smutně jukal načatý polotučný tvaroh!

U nás je velký společenský provoz. Za synem chodí spolužáci, za dcerou kamarádi, za dědečkem příbuzní, za maminkou tety a sousedky, za mnou přítelkyně a kolegové. Taky je u nás občas paní, co nám pomáhá uklízet. Často je u nás teta a hodně často někdo z Ukrajiny. Tuhle si děda domů přivedl takového hodného starého pána z Východu, který byl tak šťastný, že není na ulici, že líbal ruku i mému třináctiletému synovi. Další host strávil celé tři dny u tatínka v pokoji. Mimochodem – to byl dřív můj pokoj. Mám v něm skříňně se vším oblečením, ale na to tatínek zapomněl a už dvakrát, když šel pryč, si pokoj zamkl, aby se mu někdo nehrabal v dokumentech. Nemohla

jsem se pak hrabat ve svých šatech a na koncert Karla Gotta jsem šla v kostýmu od sousedky. Tatínek pánovi tři dny téměř nepřetržitě předčítal s nesmírným citem své básně o ukrajinské přírodě a host musel být v absolutní pozornosti, protože by ho jinak tatínek poslal pryč, a on neměl kde spát.

Neřekli mé asistentce, že jsem doma. Ona seděla v kuchyni, já byla v pokoji. Když jsem se ptala syna, proč jí neřekl, že jsem doma, tak mi odpověděl: „Ale ona se mě neptala!“

Někdy se u nás hosté míjejí. To je pak takový šrumelec, že do předsíně třeba volám: „Jdu! Jsem polonahá! Všichni cizí pryč!“ A minule bylo u nás tak nepřehledně, že otec koukl na mne, mile se usmál a řekl: „Vítám vás, dobrý večer, jak se máte.“

Mě rodiče šokovali, když jsem přišla v noci a zjistila jsem, že v mé posteli spí nějaká žena. Šla jsem proto za manželem, ale v jeho posteli byl úplně jiný muž. Šla jsem za maminkou. V její posteli byla úplně cizí žena a maminka ležela vedle na matraci. „U tebe je teta Bára“, vysvětlila mi maminka. „U Zdeňka je strýc Herbert. Zdeněk je v kamrlíku. V předsíni je sestřenice Olga a v komoře je bratranec Karel.“ „Tak půjdu k Natalce,“

řekla jsem. „Ne!“ vyděsila se matka. „Ta tam má svého přítele a u Péti jsou dva skauti!“ „Tak kam si mám jít lehnout?“ zeptala jsem se zoufale. Maminka chvíli přemýšlela: „Víš co? Jdi do kuchyně a něco chytrého napiš!“

Takže: Když bydlíte pohromadě, tak občas nemáte kde spát.

Můj domov je charakteristický tím, že si tam připadám jako idiot!

Kamarádky mi často závidí, že babička uvaří. To je pravda. Maminka občas uvaří. Občas taky Natálce, která je ortodoxní vegetariánka, předhodí zeleninové karbanátky. Občas se taky Natálka zeptá, co je v tom karbanátku růžového, a babička často řekne, že to je nějaký lísteček, a když chce Natálka upřesnit, jaký lísteček, tak babička řekne, že to možná není lísteček, a když tedy Natálka chce vědět, co to je, tak babička řekne, že to není uzený, že je to jenom slanina!

A když se Petr babičky zeptá, jestli v té bramboračce náhodou nejsou houby, protože je nenávidí, tak babička řekne, že tam nejsou houby, a když Petr vytáhne z polévky tmavý proužek, tak babička zavolá: „Ale to je přece jenom hříbeček!“

Tuhle jsem něco psala a babička mi šla nabídnout, že udělala brambory s brynzou. Specialitu.

Mám ji moc ráda. Řekla jsem, že za chvíli, jen co to dodělám. Pak jsem hledala v kuchyni. Nic. „Kde jsou ty brambory?“ ptala jsem se. Maminka řekla: „No, já je dala souseďce!“ Teď mě vždycky, když tu souseďku vidím, napadne: „Sežrala jsi mi večeři!“

Jednou tatínka bolel zub. Seřval babičku. Babička seřvala mě, že moc utrácím. Řekla jsem svému muži, že je budižkničemu. Muž zakázal dceři, aby se vrátila po půlnoci, a dcera roztrhala synovi časopis o počítačích, protože jí ztratil propisovačku. Syn vzal svého plyšového medvídka a utrl mu uši.

Největší výhodou toho, že bydlíte všichni v jednom bytě, je totiž to, že si vždycky máte na kom vybit vztek!

Pasovala jsem se na odborníka na společnou domácnost. Přesto nedokážu popsat jemné nuance každodenního vzájemného podráždění, každodenní pocit zázemí a lásky. Mám své rodiče opravdu velice ráda. Myslím si proto, že je mohu s klidem pomlouvat.

A jsem si téměř jistá svou první a zároveň poslední radou:

**KDYŽ UŽ BYDLÍTE SE SVÝMI RODIČI,
TAK JE PROSTĚ MUSÍTE MILOVAT!**

Velice nepopulárně o maminkách a tatíncích

Mám hrozně hodnou kamarádku. Pochází ze severní Moravy a přivdala se do Čech. Její sestra si vzala za muže kameníka z Kladna a dva bratři se přestěhovali do Prahy, protože jeden tady vystudoval žurnalistiku a pracoval v televizi a druhý se stal podnikatelem, který pronajímá nebytové prostory. Moje hrozně hodná kamarádka je na tom ze svých sourozenců asi nejhůř, protože pracuje v neziskové organizaci a její manžel je akademický malíř, který má velice málo zakázek. Nicméně kamarádka má dvě dospělé dcery, které vystudovaly VŠ, a bydlí v docela hezkém bytě na Královských Vinohradech. Sestra z Kladna má domek a oba bratři žijí společně s rodiči svých manželek. A teď si představte, že mamince mé kamarádky se zlomil krček v pravé kyčli a že maminku museli operovat a pak ji převést do léčebny. Z léčebny maminka odputovala do

domova důchodců a právě v té době se začala má hrozně hodná kamarádka moc trápit. Proč pořád zdůrazňuju, že je hrozně hodná? Protože celý život se na všechny lidi kolem sebe usmívá, nosí jim čokoládičky pro radost a touží, aby na jejich tváři vykouznila známku radosti. Tvář maminky téhle mojí hrozně hodné přítelkyně se ale rozhodně radostí nerozjasňuje. Maminka chce totiž domů! A... nejde to!

Nemůže bydlet sama a z jejích čtyř dětí nikdo nemá dost sil a času na to, aby se o ni u sebe v domě či bytě postaral. Maminka je proto v ústavu proti své vůli, a protože je jí přes osmdesát, tak chřadne smutkem každou minutu. Nemůžu ani nechci nikoho odsoudit za to, že nerespektuje přání svých starých rodičů. Plně si uvědomuju, že je těžké konfrontovat se denně se stařeckým egoismem a senilně infantilními dotazy opeřenými zastaralými radami. Víím, že lidské tělo, které nemá sílu se samo hýbat, je těžké jako cent. Nicméně je mi líto, že lidi, kteří byli plni obav o své blízké a plni lásky, najednou ztrácejí důstojnost a se strachem čekají svůj konec. Brrr!

Co mám říct hrozně hodné kamarádce? Že možná je čas vykašlat se na logiku a obavy z nezvládnutí situace, že je možná lepší „obětovat

se“ ve jménu zachování života své maminky než nešťastně čekat, až ve vší slušnosti natáhne brka a přestane prudit... Ach jo!

Zajímavé je, že v zemích, kde je bída, se tolik nemyslí na vlastní štěstí, ale podle tradic se tam ctí lidský život od svého zrození až do úplné nicoty...

Fakt nevím, co poradit kamarádce a jejím bratrům, kteří žijí asi deset dětí, co poradit sestře, kterou bolí páteř? Co mají udělat? Mají si říct, že mamince zpříjemní poslední roky života na úkor vlastních dní a potěšení, kterých přece osud poskytuje tak málo?! Mají sebrat energii, úspory a vzdát se svých dovolených proto, aby jejich mámě bylo líp?

Asi mají, ne? Nebo ne? Nevím, milé čtenářky, milí čtenáři. Vím jen prostě, že moje máma mě minimálně jednou za den dokáže rozčílit k nepřičetnosti, a taky vím, že když jsem tu včera nebyla, tak upadla a bála se pohnout a tři hodiny seděla na zemi vedle křesla.

Vím taky, že mé dceři budu na obtíž, když nebudu mít prachy a budu čekat na každé sousto, které mi podá. Ale? Co dělat se starci? Nemáte nějaké humánní řešení? A abych nekončila tak úplně strašně chmurně, řeknu vám, co mi máma

jednou řekla. Koukla na mě a pravila: „V noci jsem nemohla spát a přemýšlela jsem, kdy jsi byla ve svém životě nejhezčí. A víš, co mě napadlo? Že tys vlastně doopravdy nebyla hezká nikdy!“

**VÍC NEŽ VOLY JATKA
MUČÍ MĚ MÁ MATKA!**

To už je život

Můj tatínek mne naučil, že člověk může vždycky očekávat od kohokoliv cokoliv. Můj tatínek se na Štědrý den vždycky tvářil, že má pro mne dárek, že kvůli němu s kýmisi komunikuje a že ten někdo dárek přinese, ale že není jisté kdy. Myslela jsem si, že tatínek komunikuje s Ježíškem. Ježíšek mi proto připadal velice originální a velice nezodpovědný. Má maminka mne vždycky měla ráda. (Tatínek taky, pochopitelně, ale ten ve své jedinečnosti netušil, že má dětská duše potřebuje klid a řád.) Maminka mne naučila v klidu dávat řádné dárky, taky dárky, na které jsou peníze, které se nutně potřebují a které rozšiřují obzor (maminka byla učitelka a vždycky byla přesvědčená, že by se můj obzor měl zvětšovat až do neúměrna). Štědré večery jsem letos trávila ve zmítání se, co otec rafinovaného chystá (papírek, že Krakonoš přijede v půlce ledna, báseň

pro amerického prezidenta, anebo obrovského keramického medvěda), a v přípravě na chvílku pokoje, když prskavá prskavka dohasla, kdy se televize vypnula a kdy jsem si v tradičně nové noční košili lehla do postele ke svým tradičně novým knížkám (od maminky).

Můj muž mne naučil, že všechny dárky, které se dávají proto, aby udělaly radost, musí být s radostí přijaty. Zvykla jsem si proto na prsten, který se mi zdál na mé prsty moc masivní, zvykla jsem si na hnědý kámen, který se nehodil k mým modrým očím, a dokázala jsem i předstírat, že malé boty jsou mi akorát.

Má kamarádka Dáša mne naučila, že největší rozkoš je nakupovat dárky těm, na kterých nám eroticky záleží. Že nejdůležitější je si najít klid, vybrat luxusní zbytečnost, dát si v kavárně kávu se šlehačkou a dárek pak zabalit do papíru, který buď asociuje mužskou sílu, anebo křehkost milostných vznětů. Honza mne naučil dávat dárky neosobní a okamžitě pro svou manželku vymyslet varianty, jak k nim přišel.

Mé děti mne naučily, že Vánoce nejsou časem, kdy všichni musí sedět u dlouhého stolu, a že čím dostanou víc dárků, tím méně je šance, že se z nich dokáží opravdově radovat.

Má známá Hanka se mnou jednou byla na večírku a jeden muzikant hrál na píšťalku tak, že jihla všechna ženská srdce. Má známá byla chytrá, hezká, měla ze sebe legraci, bylo jí hodně přes čtyřicet a zpívala ze všech nejlíp.

A jak tak hezky hlasitě zpívala, hudebník s píšťalou k ní vysílal pohledy změkklé touhou a ona řekla: „Proč ne, jsem dost zkušená na to, abych věděla, že v životě nejdůležitější je něco si užít.“

A pak přišla na řadu píseň *Život je jen náhoda* a ona se zasmála a řekla: „A jsem taky dost zkušená na to, abych věděla, co bude. Lekne se, jak jsem stará bába, řekne si, že jsem se zbláznila, a on se zblázní a bude se bát každé další vteřiny. Ne! Já mu dám dárek. Nechám ho být. Daruju mu život!“ A má známá Hanka šla spát a muzikant zbyl sám se svou píšťalou a já se naučila, že dárkem mohou být i dny.

Co se i letos v létě může stát!

Jestli si myslíte, že tohle léto nestojí za nic, tak se vám pokusím maličko zvednout náladu. Ne že bych byla tak vtipná, ale protože jsem v poslední době měla několikrát za sebou příležitost slyšet zážitky mých kamarádek a mohu je shrnout do jediného slova: Nadějeplné!

Vysvětlím.

Už je mi docela dost let. Připadám si samozřejmě velice mladá. A z určitého úhlu pohledu i mladá jsem. To proto, že má máma se i po devadesátce pořád měla čile k světu.

Tak já – mladá – mám kamarádky zhruba stejného věku. A ty moje kamarádky mají občas problém s partnery. To proto, že s partnery lze mít problém v jakémkoliv věku, a dokonce i po smrti. Teprve po smrti strýce Bořka se totiž prokázalo, že měl dvě další partnerky a všem odkázal stejný barák.

O problémech vám ale dneska vyprávět nebudu. Svěřím vám samé pozitivní informace. Třeba o Jitce.

Jitka s námi chodila do třídy na základku a byla taková nějaká průměrná. Průměrně se učila, měla průměrně hnědé vlasy, trošku normálně silnější stehna a výšku kolem metru šedesát. Vždycky když jsme si něco vyprávěly o školních zážitcích, tak jsme na Jitku zapoměly. Právě ona ale vždycky organizovala abiturientské srazy. Ten poslední jsme měli v březnu. Jitka na něm vypadala stejně průměrně jako vždycky. Ale... ve slově STEJNĚ je zakopaný pes. Jitka byla sice nenápadná, ale působila stejně mladě, jako když jsme chodili do 9. třídy.

Jitka byla v rozvodovém řízení. Tvářila se smutně. Vodrážka ze třetí lavice od okna byl taky v rozvodovém řízení. Vyprávěli si s Jitkou, jak je jejich protějšky zradily. Vyměnili si telefonní čísla na své právníky a pak se několikrát sešli, aby si spolu povídali o rozvodových zvěrstvech. A pak si jednou zavolali a neměli nic moc k projednání a vypili lahve vína a skončili u Jitky. Vodrážka se pak k Jitce nastěhoval a teď plánují, že spolu budou žít. Jsou přesvědčeni, že jim to vyjde, protože na základce vedle sebe v lavici seděli úplně v pohodě sedm let.

Co z toho vyplývá? Jestli jste, milé dámy, někdy trpěly pocitem, že vedle nápadných, atraktivních spolužaček nemáte šanci, vydržte s nervama! Čas milosrdně (pro vás) změní atraktivní výrazné tváře ve výrazné stařeny a vy si ve své nenápadnosti zachováte pel mládí...

Jana. To je další dáma, která vám může dodat naději. Jana byla totiž do svého bývalého partnera pana Macka hodně zamilovaná. A pak hodně prožívala rozvod. Rozhodla se pro něj sice sama, ale bolelo ji, že ji muž, kterému dala tolik lásky, tak hodně zklamal.

Aby se vyléčila ze smutku, odjela na dovolenou se svou sestrou. Byly na lodi a seznámily se s příjemnými Angličany. Jana si připadala příliš bolavá na to, aby flirtovala. Angličanu Martinovi to ale nevadilo. Povídali si, změnili si dovolenkovou trasu a chvíli cestovali společně. Pak Martin navštívil Janu v Praze a pak ona jela do Londýna. A pak najednou uplynul rok a oni se rozhodli, že už bez sebe nechtějí žít. A tak Jana, s rozmyslem, v touze si to doopravdy užít, zorganizovala pohádkovou svatbu. Nejhezčí na ní bylo, že Martin byl šťastný, když viděl, že je Jana šťastná. A já jsem taky šťastná, že je šťastná, a musím se smát, když si čtu Janin nový monogram BMW!

Jana nemá luxusní vůz. Má jen luxusní příjmení.
Hned tři: Blocková Macková White!

A co tím chci říct?

Že, milé dámy, i když vám ten váš do srdce vyhryzal svými upířími špičáky díru, o které si myslíte, že nikdy nesroste, tak je šance (a dokonce i reálná), že se najednou nečekaně objeví někdo, kdo nebude pouhou náplastí, ale kdo vás oživí svojí touhou. Prakticky to znamená, abyste ani náhodou neseseděly se svým zoufalstvím doma, ale abyste se (byť i neochotně) vydaly nasávat nové vůně, pohledy a možnosti!

Irenu opustil manžel a našel si mladší nudnou holku. Irena si okamžitě po internetu našla asi sedm kamarádů. Všem každý večer psala pod jinými jmény a koketovala tak, aby pochopili, že by jim s ní bylo dobře.

Muži jí psali lehce obscénní dopisy a všichni se s ní chtěli setkat. Stačili jí tři. Se všemi si párkrát vyšla a tomu jednomu – Erikovi – se oddala ve vinárně na zahrádce. Bylo to šíleně vzrušující. Oba zbývající dopisovatele proto eliminovala a s tím třetím si začala vztah. Po dvou letech se pořád nerozvedl.

A po třech letech si spletl esemesku a ona zjistila, že s manželkou žije stále ve spokojeném

manželství a že s ní má i pěkné erotické zážitky. Irena s ním poměr skončila.

A co je na tom optimistického? Že osud s jejím životem zamával tak, že dnes opět žije se svým původním manželem, se kterým má dvě děti. A když jsem se jí tuhle ptala na Erika, tak chvíli přemýšlela, kdo to je. Co z toho vyplývá? Že i když se vám zdá, že už vás opravdu v životě nic nečeká, že všechny karty jsou rozdány a hra je u konce, tak... nikdo nic nikdy nemá míti za definitivní, protože nikdo neví, co se může stát!

Mami, co jste snídali?

S maminkou každé ráno sedám u jídelního stolu. Dělán jí snídani. Je to rituál, o který strašně nerada přicházím, když musím nocovat mimo náš dům nebo když jedu někam „za prací“. Moje máma už mnoho let pije pravidelně rozpustnou kávu s mlékem, sladí si ji až čtyřmi vrchovatými lžičkami cukru, a nejráději má chleba, ze kterého jí odkrojím kůrky, protože si není jistá pevností svých nových bělostných zoubků. Na měkkou střídku namažu máslo s telecí paštikou nebo s plátkem šunky, který nakrájím na proužky a smíchám s nastrohaným vajíčkem natvrdo a čedarem. Taky má máma ráda budapeštskou pomazánku, tvaroh s paprikou a kapií, kterou jsem si i já kdysi kupovala, ale která mi dnes, když si ji přinesu ze supermarketu, připadá úplně hnusná. Vozím ji ale často z Rakouska a místní „Liptauer“ mámě připomíná lahodné minulé časy.